

Tenia la necessitat de sentir-me part d'un tot

Un relat de: [llamp!](#)

Tenia la necessitat de sentir-me part d'un tot, mentre se'esquinçava el quadre del poble, quan anava i venia pels seus carrers, cridant silenciosament l'atenció dels transeünts, que no percebien la ira continguda en els meus llavis segellats, ni en la meua mirada nerviosa, ni en el meu caminar militar, ni la meua rigidesa muscular.

Tenia la necessitat d'esquinçar algun núvol amb la mirada, quan no plovia fang i la primavera, amb els seus claroscurs, feia bullir la sang del campanar, sempre i quan la boira matinal jurés aixecar-se al migdia, amb el permís dels ocells que migraven cap algun destí secular.

Tenia la necessitat de parlar i barallar-me amb el botiguer, que només feia la seva feina perquè deixés de fer-la per un moment, i prestés atenció a les meves emocions malaltes. T'has equivocat, llamps i trons!... L'estanquer no és psicòleg. Em cal un psicòleg per explicar-li el meu neguiteig en sentir-me pres de la indiferència?

Tenia la necessitat de visitar un psicòleg, que m'alliberés de la tensió acumulada a l'esquena,... un fisioterapeuta que em parlés, per tenir-hi una conversa distesa, que ens fes adonar, com de pròxims estem els uns dels altres, no tan sols físicament, sinó psicològicament. Amb això aconseguiria calmar la fera indomable que duc a dins?

Tenia la necessitat d'acariciar el gos del veí, que molt amablement s'aturava a mig camí, per fer cas de les meves carícies perdudes en algún mar de boscos i arbusts, allunyats dels prejudicis que em separen de tu, i de l'oceà volcànic que em reté, malgrat Júpiter cregui que el que triga el seu any solar no ho hagi de saber jo.

Tenia la necessitat de saber sobre el meu signe astral, sense perjudici del que vulguin saber altres, però no hi havia ningú amb qui parlar-ne, ni astròleg a qui preguntar-li, perquè pel carrer no passava gent, i a aquelles hores de la nit, tothom romania a casa, tancat, amb la seva família arraulida al voltant de la llar de foc, jugant a cartes.

Tenia la necessitat de concretar les abraçades d'una noia ben atractiva, en paraules que m'envoltessin i em generessin un caliu familiar tan entranyable, del que no pogués defugir ni el drapaire més insuls i idiota que pogués habitar aquest racó de planeta, no obstant, desistia, en favor de remeses de pensaments delirants que em tenien abstret en la soledat.

Tenia la necessitat de pensar, més enllà que d'estimar, però tampoc tant com per aïllar-me en la meua illa de poder, curulla de voluntats insatisfetes i recalcitrants mancances afectives, a pesar de tot l'esforç energètic emprat en les converses amb uns veïns i altres que només et prestaven atenció si hi havia raó per prestar-la.

Tenia la necessitat de mostrar la meua irracionalitat en forma de paraules altisonants, sense l'ordre amb el que som adoctrinats, sinó amb el meu ordre interior, forjat amb experiències viscudes, pensaments obscurs, idees tangencials, solucions imaginatives i altres herbes del camp, per plasmar-les en poesia rebel, i fruit de crear per crear, amb desmesura i originalitat.

Tenia la necessitat d'escoltar i aprendre, a base d'obrar, d'exercir i d'actuar en conseqüència, no d'aprendre la teoria de com han de ser les coses, per descobrir, que en el fons, res és com sembla que és, ni com ens expliquen que és, sinó com experimentem que és, amb la nostra personalitat, deixant l'empremta en el saber fer de l'empresa d'un altre.

Tenia la necessitat d'accionar la palanca, no que m'expliquessin perquè servia aquella, o sí, que m'ho expliquessin, però breument, i accionar la palanca una i altra vegada, pensant en el pragmatisme Newtonià o Anglès, i alternar la vagància amb la vibració, remonent el passat amb accions presents, coneixent l'exterior promovent canvis interiors.

Tenia la necessitat de comprovar, per mi mateix, tot allò que deia la teoria, més enllà del que la pràctica prometia practicar, més enllà del que la teoria teoritzava, quan estudiava, i també quan treballava. El sacrifici bé que mereixia la pena, físicament ho agràies, mentalment et reforçava, la teoria i la pràctica es fusionaven.

Sóc dels que tenia la necessitat de descobrir els meus talents amagats, i de reinventar-me constantment, tal qual Julian Assange amb els seus pentinats, perquè el meu Ego sempre ha anat justet d'amor propi, i he hagut de recórrer a solucions imaginatives, debades mundanes i baixes en la moralitat.

Tenia la necessitat d'expressar els meus dubtes morals respecte l'establishment, i vaig en camí de qüestionar el sistema del que he viscut tota la vida, i que m'ha discriminat fins la sacietat, amb el meu consentiment comprat, i

el meu sou embargat, i la meva simpatia llogada a mercè dels terratinents.